నేను నేనే-11

Index **Page no**

Index	Page no
165. ఉన్న బరువును దించేయండి	2
166. బాధ - బోధ	6
167. అకారణం ఖాళీ	11
168. జ్ఞానశిశువులు- నాకు తెలవాదు...	17
169. మౌనభాషణం	23
170. నీ నామాన్నే నీవు స్మరించుకో... ప్రయత్నం	29
171."నేనే" కేంద్రం	38
172. ఉపాసన	43

165. ఉన్న బరువును దించేయండి

శర్మగారు రమణభక్తులు...

ప్రతి సందర్భంలోనూ రమణుల సూక్తిని ఉదహరిస్తున్నారు...

గురువుగారు అన్నారు-
అది రమణుల డైరీ...
వారి డైరీ వారిదే...
మీ డైరీ మీదే...అన్నారు.

రమణుడు ఎదురుచూసేది కూడా అదే...
నా డైరీ నాకు వదిలేసి
వాడి డైరీని వాడు ఎప్పుడు పట్టుకుంటాడా? అని.

రమణుడు రమణుణ్ణి వదిలేశాడు...
మనమే రమణుణ్ణి వదలలేకున్నాం...

రమణుడికి మరణానుభవం జరిగినప్పుడు రమణుడు నిజంగానే మరణించాడు...
తరువాత వారి రూపంలో తత్త్వమే వ్యవహరించింది...
తత్త్వమే మాట్లాడింది...

ఇక్కడ(సత్సంగంలో) ఇంతమంది ఉంటే,
వీరిని రమణస్వరూపంగా చూడగలుగుతున్నామా?
ఆ ఆరడుగుల దేహాన్నే భగవాన్ గా చూస్తున్నాము.

రమణాశ్రమం గేట్ వరకు ఉన్న ప్రాంతాన్నే పవిత్రమైన క్షేత్రంగా చూస్తున్నాము.

ఇక మనకు రమణతత్త్వం ఏం అర్థమైనట్టు?

అజ్ఞాని అనేవాడు జ్ఞానిగా ప్రకటింపబడక, గుట్టుగా ఉండేవాడు...

జ్ఞాని అనేవాడు తాను జ్ఞాని అనే విషయాన్ని గుట్టు రట్టు చేసుకున్నవాడు...

ఇద్దరిలో ఎవరు గొప్ప?

"అజ్ఞానే గొప్ప" అని శర్మ నోటి గుండా అనిపించారు గురువుగారు.

* * *

శర్మగారు రమణసూక్తులను ఉదహరించినప్పుడల్లా-

"శర్మ వచ్చిన తర్వాత వచ్చినవాడే రమణుడు"

అని పదేపదే గుర్తు చేస్తూ, ఇతరం నుండి మరలుస్తూ, "స్వ" లో నిలబెడుతున్నారు గురువుగారు.

మన బుర్రను అనేక మహనీయుల సూక్తులతో నింపేసుకున్నాం...
అదంతా ఖాళీ చేసే పనిలో నిమగ్నమయి ఉంటారు గురువుగారు...

నెత్తిన క్రొత్త బరువు పెట్టక, ఉన్న బరువును దించడానికే చూస్తారు గురువుగారు...

"శర్మ"యే తొలి బరువు...అని
"శర్మనే ఖాళీ చేయించే క్రమంలోనే ఉంటుంది వారి ఉపదేశమంతా...

* * *

ప్రపంచం ఉండబట్టే ఆకాశాన్ని ఓ భూతంగా గణించవలసి వస్తోందిగానీ, నిజానికి ప్రపంచం లేని ఆకాశమే చిదాకాశం(నేను)...అన్నారు గురువుగారు.

* * *

ఇంత గందరగోళం(బోధలు) కూడా అవసరం లేదు...

"ఇది ఒక కల" అని గుర్తుంచుకోండి చాలు.
అని చెప్పారు ...

కష్టం స్వామి...అయినా ప్రయత్నిస్తాను...సమయం పడుతుంది... అన్నారు శర్మగారు...

సముద్రంలోనుంచి కెరటం లేచి, పడేందుకు పట్టే సమయమే అది.

అక్కడ "జ్ఞప్తిగానే ఉంటావు వ్యక్తిగా కాదు." అన్నారు గురువుగారు...

కెరటం - వ్యక్తి.
సముద్రం - జ్ఞప్తి.

కెరటానికి సముద్రం ఉండడం కాదు,
సముద్రానికి కెరటం ఉంటుంది.

నీకు జ్ఞప్తి ఉండడం కాదు,
జ్ఞప్తికి నీవు ఉంటావు.

'ఇది ఒక కల' అని జ్ఞప్తి ఉన్నవాడు
మెలకువలో ఉన్నవాడే...
కాదు కాదు "మెలకువగా" ఉన్నవాడే.

* * *

మౌనం కూడా మాటే.
మాటకు మొదటి రూపం మౌనం.

TV ని mute లో పెడితే ఉండే మౌనం వేఱు,
కరెంట్ ఆఫ్ అయితే ఉండే మౌనం వేఱు.

తానుండి మౌనంగా ఉండడం వేఱు,

తానే(అహమిక) లేకపోవడం వలన ఉండే మౌనం వేఱు.

రెండవదే అసలైన మౌనం.

* * *

ఏకంగా ఉన్న దేవుడు అనేకం అయినాడు అంటారు...
అనేకత్వం అంటే ఒకటి కన్నా ఎక్కువ అవడం అని కాదు...
అది ఒకటి కూడా కాకుండా ఉంది...
అనేదే దానికి అర్థం.

* * *

అంతర్దృష్టి మీకుంటే మీరు బాహ్యంగా ఉంటారు.
బాహ్యదృష్టి మీకుంటే మీరు అంతరంలో ఉంటారు

ఏ దృష్టికైనా శర్మ ఉండాలి....
శర్మ లేకపోతే ఏ దృష్టీ ఉండదు...
అన్నారు గురువుగారు.

* * *

దేవుణ్ణి మోక్షం అడగడం కాదు,
దేవుడికే మోక్షం ఇస్తాను నేను...అనే భక్తుడి కోసం యెదురుచూస్తున్నాడు భగవంతుడు...

* * *

కోరికల నుండి ఎలా బయటపడాలి?
అన్న ప్రశ్నకు సమాధానంగా-

కోరిక (సృష్టి) నుండి ఈశ్వరుడే ఇప్పటి వరకు బయటపడలేకున్నాడు...ఇక మనమెంత ? అన్నారు గురువుగారు...

* * *

ఎలా ఉండాలో అలానే ఉండు...
లోపల ఆత్మగా...
వెలుపల శర్మగా...

అని శర్మకు అత్యంత సారవంతమైన తత్త్వాన్ని ఉపదేశం చేశారు గురువుగారు.

* * *

166. బాధ - బోధ

ఈ ఉదయం నుంచి ఏదో ఒక విధమైన తపన...
ఏదో వ్రాయాలని...
ఇది ఒక రకమైన దురద(writers itching) అంటాన్నేను.

మన దురద మన వరకే పెట్టుకుంటే పర్వాలేదు...
మరికొంతమందికి అంటించేదాక తీరదు ఈ దురద.

గురువుగారు అంటారు-
తాను తెలుసుకోవడానికి పడిన తపన కంటే,
తనకు తెలుసు అన్న విషయం ఇతరులు తెలుసుకోవాలన్న తపనే పెద్దది...అంటారు.

అందుకు ఏదేదో చేస్తాడు...
రాయడమో...పాడడమో...ఆడడమో...

"లోకహితం కొఱకు రచనలు" అనేమాట ఎంతటివాడు పలికినా సరే, అదొక పచ్చి అబద్ధం.

ఇప్పుడే ఒకరు "ముగింపు" వ్యాసం చదివి, "అద్భుతః" అంటూ మెసెజ్ పెట్టారు...
కానీ 'వాట్సప్' సత్సంగానికి మాత్రం ముగింపు పలకకండి...అని అన్నారు.

"వ్రాసే వ్యాధి" నాకున్నంతవఱకు ముగింపునివ్వనులెండి...అని బదులిచ్చాను...

వ్రాయడం, చెప్పడం, వినడం...ఇవన్నీ వ్యాధి లక్షణాలే...సందేహం లేదు...
కానీ మనం వాటిని గొప్పగా ఫీల్ అవుతాము...

సత్సంగం గురించి గురువుగారు తమాషాగా ఓ మాటన్నారు-

"దురద ఉన్నవాళ్లందరూ ఒకచోట చేరి, గుండ్రంగా కూర్చొని ఒకరి వీపు ఒకరు గోక్కోవడం లాంటిది" అన్నారు.

నిజమే కదా....

మన ఉపాసన నిశ్శబ్దంగా ఉండాలి...
వ్యక్తిగతంగా ఉండాలి...
గుట్టుగా ఉండాలి...
దాంపత్య సుఖము వలె.

* * *

ఆత్మను జీర్ణం చేసుకోలేక వాంతి చేసుకున్న ఋషియే కళాకారుడు...అంటారు గురువుగారు.

'వ్రాయడం అనేది ఓ కళ ' అంతే.
వాంతి పూర్తయిన తర్వాత తాను రిలాక్స్ అయినట్లు,
అలాంటి రిలాక్స్ పొందటానికి చేసిన ప్రయత్నాలే
ఈ కవిత్వాలు...ఈ ఉపన్యాసాలు...

కృష్ణశాస్త్రి తన బాధని అందరిలోనూ పలికిస్తాడు...
కృష్ణశాస్త్రి బాధ ప్రపంచానికి బాధ...
అంటాడు చలం శ్రీశ్రీ మహాప్రస్థానం ముందుమాటలో.

* * *

ఓ సందర్భంలో JK అంటారు...

"మాటలు అవసరం లేదు...." అని.

"ఐతే మీరెందుకు మాట్లాడతారు?" అని అడిగాడు ఒకడు.

"ఇది నా స్వభావం" అంటారు JK.

ఇది నాకు నచ్చిన సమాధానం...

స్వభావం వలననే ప్రవర్తిస్తారుగానీ,

అవసరం ఉండి కాదు.

అంతేగానీ దేశం బాగు కోసం అంటే మాత్రం అది హాస్యాస్పదమైన విషయమే.

దేశాన్ని కాదు కదా... ఇంట్లో TV ఛానెల్ ను కూడా మార్చలేడు...అని ఓ జోక్.

దేశంలో కోట్ల గ్రంథాలున్నాయి...ఏం చేశాయి...?

వేలాదిమంది ప్రవక్తలు వచ్చి-పోయారు...ఏంచేశారు...?

లోకం ఇంకా వంకరగానే ఉంది...కుక్కతోక వలె.

వాస్తవమేమంటే, లోకమెప్పుడూ వంకరగానే ఉండాలి.

తిన్నగా ఉండకూడదు.

తిన్నగా ఉంటే ప్రళయం వస్తుంది.

సమానత దైవ లక్షణం.

అసమానత జగత్ లక్షణం.

అది అంతే.

ఇది ఇంతే.

సమానత కోరుకోవడం అంటే

ప్రళయాన్ని కోరుకోవడమే...

* * *

ఒకరు గురుదర్శనానికి వచ్చినప్పుడు...నేను వారి విడిదిగృహంలో కలిసినప్పుడు... ఓ కవి గురించి ప్రస్తావిస్తూ ఓ మాటన్నారు...

ఆ కవిగారి కవిత్వంలో బోధ కంటే, రాజుల వలన పొందిన బాధ ఎక్కువుగా కనిపిస్తోంది....అని.

నిజమే...వేరే గతి లేక శివుడికి శరణాగతి చెంది వ్రాసిన పద్యాలేగానీ, వారి సాహిత్యంలో "జ్ఞానబోధ" తక్కువే...అన్నాను.

ఆ సమాధానం వారికి తృప్తినిచ్చినట్లుంది...

వారు నా నుంచి అటువంటి సమాధానాన్నే ఆశించినట్లుంది.

సరే ఏదో కారణం చేతనైనా, ఆ కవి మనసు ఈశ్వరుని వైపుకు మళ్లింది...అది చాలు.

పడిన బాధలకు కూడా ప్రయోజనం ఉన్నట్టే కదా...

ఎవడో ఒక భక్తకవి అన్నాడు...

బాధలు బజారులో అమ్మేట్టయితే,

నేనిప్పుడే వెళ్లి కొంటాను...అని.

బాధలు భగవంతుని వద్దకు చేర్చే స్నేహితులు...

సుఖాలే నిజానికి మన శత్రువులు...

మనమెవరమో మనకు తెలియనీకుండా ముసుగు వేస్తాయి...

* * *

ఓ నాయకుడు పిచ్చాసుపత్రిని సందర్శించి,

ఎన్నికల్లో నన్ను గెలిపిస్తే ఊరికి ఒక పిచ్చాసుపత్రి కట్టిస్తానని వాగ్దానం చేశాడట...

అందులో సదుద్దేశం ఏమైనా ఉందా?

పిచ్చివాళ్లు యెక్కువమంది తయారవ్వాలని కోరుకోవడమేగా...

ఓ వైద్యుడు తన ఆసుపత్రి దినదినాభివృద్ధి కావాలని ప్రార్థిస్తాడు....ఊళ్లో రోగులు పెరగాలనా?

ఓ న్యాయవాది తన ప్రాక్టీసు బాగా జరగాలని ప్రార్థిస్తాడు...తగాదాలు పెరగాలనా?

ప్రతి ఊళ్లో ధ్యానకేంద్రాలు వెలవాలని ఓ పెద్దాయన కోరిక...
మనశ్శాంతి లేనివాళ్లు ఎక్కువ మంది తయారుకావాలనే కదా!

ప్రాచీనభారతంలో ధ్యానపరులు లేరు,
అప్పట్లో ఆధ్యాత్మికం అనేది ప్రత్యేకమైన సబ్జక్టుగా లేదు.

ఎవడి కుల(ధర్మాన్ని) వాడు పాటించడమే
సహజమైన ఆధ్యాత్మికతగా ఉండేది.

ఇప్పుడు ఆధ్యాత్మికతకు అర్థాలు మారాయి...
సమాజసేవ అంటున్నారు...
సత్సంగాలు అంటున్నారు...
ఉపన్యాసాలు అంటున్నారు...
అంతా సమానం అంటున్నారు...

వీళ్లెం చేసినా సత్యసాక్షాత్కారం పొందలేకున్నారు...
యెక్కడ వేసిన గొంగళి అక్కడే అన్న చందాన పడి ఉన్నారు...

దానికదై కలుగుతుంది అని ఉపనిషత్ ఋషి చెప్పినా వినక వ్యర్థప్రయత్నాలు చేస్తుంటారు...

మేం 'ఆధ్యాత్మికమార్గంలో ఉన్నాం' అని గొప్పలు చెప్పుకోవడం తప్పితే, నిజానికి సాధించింది ఏమీలేదు...

"అన్నీ వొదిలి నన్ను అనుసరించు" అన్న క్రీస్తువాక్యమే సరి. వేరే మార్గమే లేదు.

"త్యాగేనైక అమృతత్వ మానశుః"
త్యాగం ఒక్కదాని వలన మాత్రమే అమృతత్వం కలుగతుందట...

త్యాగం మినహా మిగతా ఏ మార్గమైనా సరే,
ఏ సాధనైనా సరే కాలక్షేపాలే....

ఇప్పటికిప్పుడే అన్నీ త్యాగం చేసేసి ఖాళీ అయిపొమ్మని నా ఉద్దేశం కాదు...

"త్యాగం అనేది మానసిక విషయం"
అన్న రమణుల వాక్యం గుర్తులో ఉంచుకొని,
కనీసం మానసికంగానైనా త్యాగానికి సంసిద్ధులమై ఉందాం...

"వదలగలిగి, వదలకుండా ఉండు"
అనే సద్గురు వాక్యాన్ని గుర్తులో ఉంచుకొని....
కనీసం మానసికంగానైనా "సన్న్యాసి" గా ఉందాం.

* * *

"నాది"ని వదిలేయడం - త్యాగం.
"నేను"ను వదిలేయడం - పరిత్యాగం.

* * *

హమ్మయ్య....వాంతి చేసుకోవడం పూర్తయిపోయింది...ఇప్పుడు నాకు సుఖంగా ఉంది....

* * *

167. అకారణం ఖాళీ

ఏ పాయింట్ వద్ద విజ్ఞానం(సైన్స్) తన యొక్క వైఫల్యాన్ని గుర్తించి సిగ్గుతో తలవంచుకుంటుందో...

ఏ దివ్య సన్నిధిలో వేదం మూగబోయి...
ఆ మూగతనాన్నే "గౌరవం"గా స్వీకరించి మౌనం దాలుస్తుందో...

ఏ అవసరం కోసం భాష ఏర్పడిందో...

ఎవని వద్ద ఆ భాష అవసరం లేకుండా పోతోందో...

ఎవని భాషణాన్ని ప్రకటించడానికి భాష తికమకపడి, క్రిందామీదా పడుతుందో...

ఎవని వలన ఈ గజిబిజి లోకాన్ని క్రమసృష్టిగా

దర్శించగలుగుతున్నామో

"అంటే" అంటే ఏమని మనల్నే ప్రశ్నించి, ప్రశ్నలచిక్కుముడుల నుండి మనల్ని ఎవడు తప్పించాడో

ఆ రాశీభూతమైన జ్ఞానస్వరూపం వద్దకు

ఈ ఉదయాన్నే చేరుకున్నాం నేనూ, నా స్నేహితుడు...

గురువుగారి నుండి వాక్ ప్రవాహం మొదలయ్యింది... అకారణంగా...

అకారణమైన సృష్టి...

అకారణమైన స్థితి...

అకారణమైన లయం...లాంటిదే...

ఈ అకారణమైన ఉపదేశం...

ఈ అకారణమైన శ్రోతవ్యం...

ఈ అకారణమైన అనుభవం...

ఇంతకంటే నేనేం చెప్పను?

ఉన్న సమస్తమూ అకారణమే....

ప్రతిదానికీ కారణం వెదకడమే అజ్ఞానం...

* * *

ఆహా! "ఎందుకు" అన్న ప్రశ్నకు నాకు సమాధానం దొరికేసింది....

"అకారణం" అన్నదే దానికి సమాధానం.

* * *

ఏ యుగంలోనైనా సరే, ఏ కాలంలోనైనాసరే

ప్రతీది ఎలా ఉండాలో అలానే ఉన్నది.

ప్రతీవ్యక్తి ఎలా ఉండాలో అలానే ఉన్నాడు...

"పొరపాటు" అనేది యెప్పుడూ, యెక్కడా లేనేలేదు...

అంతా సవ్యంగా ఉంది...అన్నారు గురువుగారు.

మరి ధర్మం అనేది

కృతయుగంలో నాలుగు పాదాలతోనూ,

త్రేతాయుగంలో మూడు పాదాలతోను,

ద్వాపరయుగంలో రెండుపాదాలతోను,

కలియుగంలో ఒంటి పాదంతోనూ

ఉంటుందంటారే...!అన్నాన్నేను.

సూర్యుడు ఉదయించేటప్పుడు చూస్తే, సగమే ఉన్నట్టు కనిపిస్తాడు మనకు...కానీ సూర్యుడు సదా పూర్ణంగానే ఉంటాడు.

అలాగే ధర్మం అనేది నాలుగు యుగాల్లోనూ పూర్ణంగానే ఉంటుంది(నాలుగు పాదాలతో) కానీ మనమే సగంసగంగా చూస్తాం...అది మనలో ఉన్న లోపమేగానీ, ధర్మంలో ఉన్న లోపం కాదు.

సాత్వికం, దుర్మార్గం ఈ రెండూ

నాలుగు యుగాల్లోనూ సమంగా ఉంటాయి...

అన్నారు గురువుగారు.

సత్యకాలం అని చెప్పే కృతయుగంలో కూడా హిరణ్యాక్షుడనే రాక్షసుడు భూమిని తన చేతిలోకి తీసుకుని గిరగిరా త్రిపాడు...అన్నాను నేను.

గురువుగారు నవ్వుతూ-

హిరణ్యాక్షుడు ఎక్కడ నిలబడి భూమిని తన చేతికి తీసుకున్నాడు?

భూమిపై ఉన్నవారు ఆ భూమిని తన చేతిలోకి తీసుకున్న హిరణ్యాక్షుణ్ణి ఎలా చూశారు? ఎక్కడ నిలబడి చూశారు? అని అడిగారు తమాషాగా...

అందరం నవ్వుకున్నాం....

* * *

దైవసాక్షాత్కారానికై చేసే ఏ ప్రయత్నమూ సఫలం కాదు.

ఎందుకంటే-

ఏకకాలంలో ఒకే ఒరలో రెండు కత్తులు ఇమడవు.

ఏకకాలంలో ఒకే సింహాసనం మీద ఇద్దరు రాజులు ఉండరు.

జీవుడుంటే దేవుడుండడు.

దేవుడుంటే జీవుడుండడు.

"నీవున్నావా? లేవా?"

"ఉన్నాను."

నీవుంటే నీవే ఉంటావు...దేవుడు ఉండడు.

దేవుడు ఉంటే దేవుడే ఉంటాడు...నీవుండవు.

* * *

కాలాన్ని ప్రవాహంతో పోలుస్తారుగానీ,

కాలం ప్రవహించదు...

అది స్థిరమైనది....

అది ఆకాశం వంటిది...

కాలంలోనే సమస్తమూ ఉన్నది...

కాలంలో ఉన్న ప్రతీది ప్రవహిస్తుంది....

నేను, నీవు, ఈ ప్రపంచము లేకుండా ఉన్న

ఉత్త "ఖాళీ"యే దైవం.

అదే "నేను".

పంచభూతాలు లేని కేవలాకాశమే చిదాకాశం(దైవం)....

అదే "నేను".

ఏదీ కాదు

ఎవరూ కాదు

అని తనతో సహా

సకలాన్నీ త్రోసివేశాక

మిగిలి ఉన్న నేనే "నేను".

* * *

ముందు పుట్టినవాడు చిన్నవాడు.

వెనక పుట్టివాడు పెద్దవాడు.

అన్నారు గురువుగారు.

" ఎలా? " ఆశ్చర్యంగా అడిగాను...

90 ఏళ్లవాడికి ఇక 10 ఏళ్లే ఉంది.

10 ఏళ్లవాడికి 90 ఏళ్లు ఉంది.

90 ఏళ్లు మిగిలి ఉన్నవాడు పెద్దవాడు.

10 ఏళ్లు మిగిలి ఉన్నవాడు చిన్నవాడు.

అన్నారు గురువుగారు.

* * *

కంటి కన్నా పెద్దది దృశ్యంలో ఏదీ ఉండదు.
కంటిలో నుంచే దృశ్యం ప్రసరిస్తుండేది...

తెర మీద కనబడే ఎంత పెద్ద పర్వతమైనా
ప్రొజెక్టర్ కు ఉండే చిన్ని లెన్స్ నుండే అది ప్రసారం అవుతుంది కదా!

* * *

ఈ వ్యాసం వ్రాస్తున్న సమయంలోనే ఒక జర్నలిస్టు కాల్ చేసి మాట్లాడారు...

వారి మాటలన్నీ "సాధన అవసరం" అనే దిశగానే సాగాయి...
నా మాటలన్నీ...సాధన అవసరం లేదు...అనే దిశగానే సాగాయి...

నిజానికి "అది" ప్రయత్న, అప్రయత్నాలతో సంబంధం లేకుండా ఉన్నది...

ఎన్నో జన్మల నుంచి ప్రోగుచేసుకున్న వాసనలను పోగొట్టుకుంటేగాని ఆత్మసాక్షాత్కారం కలుగదు అనేది అతని వాదన.

ఇదెలా ఉందంటే-
చీకటినంతా తోడివేస్తేగాని వెలుగు రాదు అన్నట్టు.

సూర్యుడు ఉదయించగానే చీకటి అంతా పటాపంచలయిపోతుంది.

చీకటిని పోగొట్టుకోవాలనుకోవడం - ప్రయత్నం.
సూర్యుడు ఉదయించడం - అప్రయత్నం.

సాక్షాత్కారం దానికదే జరుగుతుంది...
మన ప్రయత్నాలతో నిమిత్తం లేదు.

* * *

ఆత్మీయులు ఒకరు ఫోన్ ద్వారా మాట్లాడారు...

ఏదైనా చెప్పండి బాబుగారూ....అన్నారు.

ఏంచెప్పాలి?

ఏమీ తోచదు...

నా మనసు నిశ్చల మానస సరోవరం వలె ఉంటుంది.

నిశ్చల సరోవరంలో ఎవడైనా కదిలిస్తేనేగాని తరంగాలు ఏర్పడనట్లు
ఎవడైనా అడిగితేగాని సమాధానాలు ఏర్పడవు.

అడిగినప్పుడే అడిగినవాని పాత్ర, పాత్రత తెలిసేది.
దాని బట్టే సమాధానం అప్పటికప్పుడే తయారయ్యేది...

నా వద్ద ప్రశ్నలూ లేవు...సమాధానాలూ లేవు...
నేనొక "ఖాళీ" ని.

* * *

168. జ్ఞానశిశువులు- నాకు తెలవాదు...

మేం చిన్నప్పుడు ఓ జోక్ చెప్పుకునేవాళ్లం-

ఒకడు ఒక ఊరి నుంచి మరొక ఊరికి ప్రయాణం అవుతుండగా మధ్యలో శ్మశానం దాటవలసి వస్తుంది...

ఓ సమాధి అరుగు మీద ఓ వ్యక్తి కూర్చొని ఉంటాడు...

ఇతను వెళ్లి అడుగుతాడు-

అయ్యా! ఇక్కడ ఎక్కువగా దెయ్యాలు అవీ తిరుగుతుంటాయని అంటుంటారు నిజమేనా? అని.

వాడు నిర్లిప్తంగా-

"ఏమోనండీ...నాకు తెలియదు...నేను చచ్చిపోయి చాలా కాలమైంది" అంటాడు.

ఇక ఆ బాటసారి పరిస్థితి ఎలా ఉంటుందో ఊహించుకోండి...

* * *

అచ్చంగా వివేకానంద అలానే అడిగాడు పరమహంసను

"మీరు దేవుణ్ణి చూశారా?" అని.

"దేవుణ్ణి చూశావా?" అని దేవుణ్ణే అడిగాడు వివేకానంద.

అందుకు పరమహంస- "అవును, చూశాను. ఎంతో స్పష్టంగా నిన్ను చూస్తున్నంత స్పష్టంగా, ఇంకా స్పష్టంగా" అన్నారు.

వివేకానంద రూపంలో దేవుడే వచ్చి దేవుణ్ణి చూశావా?

అని అడిగితే, పరమహంస "చూశాను" అనక ఇంకేమనగలరు?

"చూపించండి" అని అడగలేదు వివేకానందులు.

యెందుకంటే, రామకృష్ణులే దేవుడు అని తెలుసుకునేశారు.

ఒకరిలో ఒకరు దేవుణ్ణి దర్శించిన మహనీయులు వారు.

పేరుకే గురుశిష్యులు వారు.

ఒకే పరబ్రహ్మనికి బొమ్మాబొరుసు వారు.

ఋషి మండలంలో-

ఓ ఋషి - వివేకానందులు.

ఆ ఋషిని భూలోకానికి రమ్మన్న బాలుడు - రామకృష్ణులు.

భూమండలంలో ఏమో-

ఆ బాలుడు గురువు అయినాడు.

ఆ ఋషి శిష్యుడు అయినాడు.

ఇదంతా కాళీమాత యెదుట ఇద్దరూ ఆడుకున్న దొంగాట. అంతే.

లోకవత్ లీలా కైవల్యం.

ఆట పూర్తవగానే ఇద్దరూ అమ్మఒడిలోకి చేరుకుంటారు.

వైకుంఠంలో ఏమో జయవిజయులు విష్ణుభక్తులు.

భూలోకంలో ఏమో విష్ణువుకు బద్ధశత్రువులు.

ఇది మరొక దొంగాట. అంతే.

లోకవత్ లీలా కైవల్యం.

ఆట పూర్తవగానే వారందరూ వైకుంఠానికి చేరుకుంటారు.

* * *

క్రింద కూర్చుని ఏమీ తెలియనివానివలె ప్రశ్నిస్తుంటాడు శిష్యుడు .

పైన కూర్చొని అన్నీ తెలుసు అన్నట్లు ప్రబోధిస్తుంటాడు గురువు.

ఇద్దరూ జ్ఞానాంబదృష్టిలో "ఏమీ తెలియని" శిశువులే.

పెద్ద బిడ్డ గురువు, చిన్నబిడ్డ శిష్యుడు.

ఇదొక దొంగాట. అంతే.

లోకవత్ లీలా కైవల్యం.

ఆట పూర్తవగానే ఇద్దరూ జ్ఞానాంబ ఒడిలోకి చేరుకుంటారు.

* * *

నాకు తెల్సిందల్లా ఒక్కటే- "నాకేమీ తెలియదు" అనేదే...

అన్నారు గ్రీకు తత్త్వవేత్త సోక్రటీసు.

సోక్రటీసూ జ్ఞానశిశువే.

మహిమాన్వితుడుగా ప్రసిద్ధికెక్కిన క్రీస్తు - "నన్ను నేను ఘనపరచుకోవడానికి నేను రాలేదు...
పరలోకమందున్న తండ్రిని ఘనపరచడానికే వచ్చాను" అన్నారు.
క్రీస్తూ జ్ఞానశిశువే.

భారతీయ తత్త్వసారాన్నంతా "భగవదిచ్ఛ" అన్న ఒక్క మాటలో చెప్పేశారు పరమహంస.
పరమహంసా జ్ఞానశిశువే.

ప్రతి చిన్న విషయాన్నీ తార్కికంగా పరిశోధించి నిగ్గుతేల్చే వివేకానంద చివర్లో- "అమ్మా నేను కర్తను కాను
సాక్షిని మాత్రమే" అని చేతులెత్తేశారు.
వివేకానందా జ్ఞానశిశువే.

పంచభూతాలను సైతం శాసించగల మహాసిద్ధుడు షిరిడీబాబా
"అల్లామాలిక్-భగవంతుడే యజమాని" అన్నారు.
షిర్డీసాయీ జ్ఞానశిశువే.

దేవసేనాధిపతి సుబ్రహ్మణ్యుడు రమణుడుగా ఈ భువిపై అవతరించి, "అప్పా! నీ ఆజ్ఞమేరకు వచ్చాను"
అన్నాడు. రమణుడూ జ్ఞానశిశువే.

* * *

తెలుసుకున్నవారంతా "నాకు ఏమీ తెలియదు" అని తెలుసుకున్నవారే.

"నాకేమీ తెలియదు" అని ఉండడం గొప్ప జ్ఞానస్థితి.
అదే ఆధ్యాత్మికాన్వేషణలో అంతిమ దశ.

"నాకు ఎంతో కొంత తెలుసు" అనుకున్న ప్రతి ఒక్కడూ
ఎంతో కొంత అజ్ఞానంలో ఉన్నట్టే లెక్క.

గురుభక్తురాలు శ్రీదేవిగారు అన్నట్టు-

మన లెక్కలన్నీ తారుమారు అయిపోయినాయి.

ఏది జ్ఞానం అని అనుకుంటున్నామో అది అజ్ఞానం.
ఏది అజ్ఞానం అని అనుకుంటున్నామో అది జ్ఞానం.

క్రీస్తు చిన్నపిల్లల్ని చూపిస్తూ- "స్వర్గరాజ్యం ఇటువంటివారిదే" అంటారు.

"తెలియనితనమే" స్వర్గరాజ్యం. అదే పరమసుఖం.
"తెలుసు" అనడం సర్వదుఃఖాలకు మూలకారణం.

ప్రయాణం చేస్తున్న విషయం కూడా తెలియకుండా...
హాయిగా నిద్రిస్తూ... బండిలో ప్రయాణిస్తూ...
గమ్యం చేరే ప్రయాణికుడిలా...
జ్ఞానాంబ ఒడిలో ఓ శిశువులా జీవితాన్ని గడిపేస్తే పోలా?

మనకెందుకు ఈ తర్కం? ఈ వేదాంతం?
"ఏమీ తెలియదు" అనేదే మన slogan.
"నాకు ఏమీ తెలియదు" అని గర్వంగా చెప్పుకుందాం...

* * *

శివజ్యోతిస్తంభం యొక్క అంచును కనుగొనే విషయంలో-

"నేను తెలుసుకోలేకపోయాను" అని సిగ్గుపడకుండా అంగీకరించి శివుని చేత చక్రాన్ని బహుమతిగా పొందాడు విష్ణువు.

"నేను తెలుసుకున్నాను" అని సిగ్గు లేకుండా అబద్ధం చెప్పి, భూలోకంలో తనకు గుడి లేకుండా శాపం పొందాడు బ్రహ్మ.

* * *

ఈ సందర్భంలో ఓ తమాషా అయిన ఘట్టం ఒకటి గుర్తుకొస్తోంది...

గురువుగారు Elementary School లో Secondary Grade Teacher గా పని చేస్తున్న రోజుల్లో...

ఓ గిరిజనపిల్లకు ఎంతగా శ్రద్ధ తీసుకొని చెప్పినా చదువు వచ్చేది కాదట...

ఆ పిల్ల నోట ఒకటే మాట - "నాకు తెలివాదు".....

అంటే "నాకు తెలియదు" అని దానికి అర్థం.

ఎంతగా బుజ్జగించి చెప్పినా సరే-
"నాకు తెలివాదు" అనేదట.

గురువుగారు మాతో ఇలా అన్నారు-
అక్షరాలు రాని నిరక్షరాస్యుని చేత కూడా వేదాంతం పలికిస్తాడు భగవంతుడు.

అ-ఆ లు కూడా రాని ఆ పిల్ల చేత సర్వవేదాంతసారాన్ని భగవంతుడు నాకు బోధించాడు.

"తెలియదు" అనేదే సర్వవేదాంతసారము అన్నారు గురువుగారు.

చాలా యేళ్ల తర్వాత-
ఆ పిల్లకు పెళ్లై భర్తతో కలిసి తన బిడ్డలను కూడా తీసుకొచ్చింది, తన బిడ్డలకు గురువుచేత తావీదులు వేయించుకోవడానికి.

గురువుగారు ఆ బిడ్డలకు తావీదులు కడుతూ అడిగారు ఆమెను చమత్కారంగా...

ఏవమ్మీ.... ప్రతిదానికీ "నాకు తెలవాదు" అని అంటా వుంటివే!
బిడ్డల్ని ఎలా కన్నావు? అన్నారు నవ్వుతూ...

ఆమె సిగ్గు పడుతూ చిరునవ్వుతో అలా ఉండిపోయింది...

అప్పుడు కూడా ఆమె "నాకు తెలవాదు" అని ఉంటే బాగుండేది...

* * *

169. మౌనభాషణం

TV.సిగ్నల్ అందక నిశ్శబ్ధంగా ఉంది హాలంతా...
మౌనబోధకు అది తోట్పాటయ్యింది...

ఎంత అద్వైతం మాట్లాడుకున్నా సరే
సద్గురు సన్నిధిలో ఉన్న మౌనం
అన్ని వాదాలకు చిట్టచివరి సమాధానం అవుతుంది.

ఓ బొమ్మలా అయిపోతాం.

వారి భాషణం కంటే వారి మౌనమే
ఎక్కువగా ప్రబోధం చేస్తుంది,

వారి రూపసాన్నిధ్యం కంటే
వారి తత్త్వస్మరణే ఎక్కువగా ఆనందాన్నిస్తుంది.

గురువుగారు మాట్లాడుతూ మాట్లాడుతూ
ఇక మాటలకు అలవిగాని పరిస్థితికి చేరుకున్నప్పుడు....

కాసేపు మౌనం వహించి...

"అదే నేను" అని చివర్లో అందమైన ముగింపు ఇవ్వడం పరిపాటి.

* * *

ఓసారి ప్రముఖ రమణభక్తులు గురువుగారిఫోన్ చేశారు...

నమస్కారమండీ గురువుగారు...! అన్నారు...
నమస్కారమండీ...! అన్నారు గురువుగారు...

అతను గట్టిగా ఓ నవ్వు నవ్వారు...
గురువుగారూ నవ్వారు...

అంతే వారి మధ్య సంభాషణ పూర్తయిపోయింది...

ఉంటాను గురువుగారు...అన్నారు..
అలాగేనండీ...అన్నారు గురువుగారు.

ఇద్దరు జ్ఞానుల మధ్య సంభాషణం ఇలానే ఉంటుంది.

* * *

సద్గురు సన్నిధిలో మన ప్రమేయం ఏమీ లేకుండా,
ఏదో ఒక ఎనర్జీ మనలో నిశ్శబ్దంగా రీచార్జ్ అవుతుంటుంది...
ఇది నేను బాగా గమనించిన విషయం...
108 వ్యాసాలు కాదు, 1008 వ్యాసాలు వ్రాయాలనే ఎనర్జీని నింపుకుంటాను నేను.

అందుకే సద్గురు సన్నిధికి వెళ్లివచ్చినప్పుడల్లా సబ్జక్టు ఏమీలేకపోయినా సరే, ఏదో ఒకటి వ్రాసేస్తుంటాను...

అకారణంగా...ఏదో అలజడి, ఏదో అశాంతి, ఏదో అసంతృప్తి...
ఈ ఆధ్యాత్మిక రచయితను కాసేపు కుదిపేస్తాయి...

తనను తాను తమాయించుకొని స్వస్థితిలో నిలవడానికి చేసే ప్రయత్నం "రచన"గా ప్రకటనమౌతుంది...

బహుశా ఈ "బాబు" అనే పరికరం అందుకై తయారుచేయబడిందేమో...

* * *

సద్గురు సన్నిధిలో "శాంతి" అనేది ఓ వస్తువులా తాకుతుంది మనల్ని...

వారి సన్నిధిలో గడపడం ఓ వ్యసనంలా తయారైంది...

పిచ్చి పిచ్చి కారణాలతో గురువుపై ఎన్నోసార్లు అలిగాను...
ఇంక గురువు వద్దకు వెళ్లనేకూడదు అనుకుంటాను...
వెళ్లకుండా ఉండలేకపోతాను...

అరుణాచలంలో ఉన్న కొండంత ఆకర్షణ ఉంటుంది
ఈ గురువులో...

చంచలస్వభావియైన బాబుకు
అచలరూపుడైన గురువు దొరకడం
రోగికి మంచి వైద్యుడు దొరకడం లాంటిదే.

బాబుగారూ! మీరు చాలా అదృష్టవంతులు...
సద్గురు సన్నిధిలో ఉండే భాగ్యం కలిగింది...అంటుంటారు ఫోన్ లో.

అవును...ఇది ఎమర్జెన్సీ కేసు...
సదా డాక్టర్ పర్యవేక్షణలో ఉండాలి...

మీరు ఆరోగ్యవంతులు కాబట్టి... డాక్టరుకు(గురువుకు) దూరంగా ఉంటున్నారు...
అంటాను.

నాకు మంచి వైద్యుడు దొరకడము నా అదృష్టం.
మీకు డాక్టర్ తో అవసరం రాకపోవడం మీ అదృష్టం...అంటాను.

* * *

నిన్న ఎవరో ఒకతను వచ్చాడట...

ఏవో సందేహాలున్నాయని...
పెద్ద లిస్ట్ ఒకటి తయారుచేసుకొచ్చాడట...
ఆ చిట్టాను బట్టబయలు చేయకనే సాయంత్రం వఱకు మౌనంగా గడిపి, తిరుగుప్రయాణం అయిపోయాడట...

"ప్రశ్నలకు సమాధానం కాదు...
అడిగేవాడే సమాధానం" అన్నాను నేను...

అవును... ఆ గోడ మీద ఉన్న వాక్యాలు అవే అన్నారు గురువుగారు...

గోడపై అంటించి ఉన్న పటంలో ఉన్న వాక్యాలివి-

"ప్రశ్నకు సమాధానం లేనప్పుడు
ప్రశ్నించువాడే సమాధానం.

ప్రయత్నంతో సాక్షాత్కారం కలుగనప్పుడు
ప్రయత్నించువాడే భగవంతుడు."

* * *

గురువుగారు ఇలా అన్నారు-

ప్రశ్న ఎప్పుడూ సమాధానంలోంచే పుడుతుంది.
సముద్రంలో అల పుట్టి, ఉండి, మళ్ళీ సముద్రంలోనే లయమయినట్లు...

ఏ ప్రశ్న అయినా తనలోనుంచే పుట్టి, ఉండి, తనలోనే లయమయిపోతుంది.
కాబట్టి ప్రశ్నించువాడే సమాధానం.

* * *

సముద్రం - గాఢనిద్ర.
అందులో నుంచి లేచే ఓ అల - కల,మెలకువ.

ఈ మెలకువ అనేది కూడా కల లాంటిదే.

కల నుంచి మేలుకోవడం అంటే-

ఒక కల విడిచి, మరో కలను కనడమే.

మరి ఈ మెలకువ అనే కలను కంటున్నాం కాబట్టి

మనం నిద్రలో ఉన్నట్టేగా!

మనం సదా నిద్రలో ఉన్నాం అన్న ఎఱుకే

"నిజమైన మెలకువ".

కల-మెలకువ-నిద్ర మూడూ ఓ పెద్ద కల

అన్న ఎఱుకే జ్ఞానం(తురీయం).

* * *

సముద్రం - ఆత్మ.

అందులో నుంచి లేచి పడే అల - మనస్సు.

మనస్సు ఆత్మ కాదు,

ఆత్మకు భిన్నమూ కాదు.

"తలంపులను అణచి ఆత్మస్వరూపాన్ని తెలుసుకోవాలి" అని యెందుకు భావించడం?

ఇది చాలా శ్రమతో కూడిన సాధన.

తలంపుల రూపంలో ఉండేది ఆత్మయే అని తెలుసుకుంటే, తర్వాత తలంపులు కలిగినా నీవు తలవనివాడివే అవుతావు.

ఈ ఒక్క వాక్యం చదివి రమణభక్తుడు పరిగెత్తుకువచ్చాడు సద్గురు సన్నిధికి....

గురువుగారూ...నాకు దొరకవలసింది దొరికింది...

నా రమణుణ్ణి ప్రత్యక్షంగా చూడగలిగాను...

అంటూ తృప్తితో తిరిగి వెళ్లిపోయాడు...

* * *

గురువుగారూ! ధ్యానంలో నా మనసు యెక్కడికెక్కడికో తిరుగుతోంది...నా మనసు నిశ్చలం పొందడం ఎట్లా?
అని అడిగారు ఒకరు.

ఉన్నదెల్లా ఆత్మయే కదా!
ఎక్కడ తిరిగినా ఆత్మలోనే కదా!
తిరగనీ...అన్నారు గురువుగారు.

ఆశ్చర్యంగా...దీనిని సమర్థించే రెండు శ్లోకాలను పంపారు గురుభక్తురాలు...

ఈ సందర్భంలో దానిని మీతో పంచుకుంటున్నాను-

శ్లో || యత్ర యత్ర మనోయాతి తత్ర తత్రైవ ధారయేత్ |
చలిత్వా పుత్రమిత్రాస్తి సర్వం శివమయంభవేత్ ||

- అభినవ గుప్తాచార్యులు(శివతంత్రసారం)

మనసు యొక్క ప్రధాన లక్షణం చలించటం.
మోక్షానికి బంధానికి కూడా కారణం మనసే.

కాసేపు ఈమనసును మోక్షం వైపుకు తిప్పుదామనుకున్నపుడే, ఇది అన్ని చోట్లకు పరుగెడుతుంది...

కానీ దానిని కట్టి పడేద్దామని అనుకోకు..
స్వేచ్ఛగా విహరించనీ...

ఈ ప్రపంచం సర్వం బ్రహ్మ మయం అని నమ్ముతున్నావు కదా...

భార్యాబిడ్డలతో సహా నీకు కనిపించేదంతా

బ్రహ్మమే కదా...

ఇంక ఆ మనసు ఎక్కడికి పోదలచుకుంటే అక్కడికే పోనీ...

సర్వం బ్రహ్మమయం భవేత్.....

ఆ విహరిస్తున్న మనసుతో నీవు మాట్లాడకు.
ఆ మనసు పెడుతున్న నామకరణాలు నీవు పట్టించుకోకు...
చూస్తున్నా చూడనట్లు ఉండు...అలా ఊరకే...

* * *

శ్లో|| యత్ర యత్ర మనోయాతి తత్ర తత్ర పరంపదమ్ |
తత్ర తత్ర పరంబ్రహ్మ సర్వత్ర సమవస్థితమ్ ||

- సౌభాగ్యలక్ష్మి ఉపనిషత్తు

మనసు ఎక్కడెక్కడికి ప్రయాణం చేస్తుందో అక్కడక్కడ పరమ పదం ఉన్నది.
అక్కడ ఉన్న ఆ పరబ్రహ్మం సర్వత్రా
వ్యాపించి ఉన్నది.

* * *

170. నీ నామాన్నే నీవు స్మరించుకో... ప్రయత్నం

పారాయణాలకంటే
భగవన్నామస్మరణ కంటే
నీ నామాన్నే నీవు స్మరించుకో...
అన్ని మంత్రాలకు మించిన ఫలితం ఉంటుంది.
అన్నారు గురువుగారు.

భగవన్నామ స్మరణ చేస్తే ఎప్పుడో ప్రత్యక్షం.
నీ నామాన్ని నీవు స్మరిస్తే ఇప్పుడే ప్రత్యక్షం.

నిన్ను నీవు తెలుసుకో అనే బోధ కంటే
నిన్ను నీవు స్మరించుకో అనే బోధయే శ్రేష్ఠం.

ఓంకారంతో సహా సకల దేవతానామాలన్నీ ద్వితీయమే.
నీ నామం ఒక్కటే ప్రధానమైనది.

* * *

దైవనామాన్ని తాను స్మరించేటప్పుడు
తాను మానవుడిగానే ఉంటుంది.

మానవుడు తన నామాన్ని స్మరిస్తే
తాను దైవంగానే ఉంటుంది.

ఇదే దైవానుభవం అంటే.

* * *

దైవనామాన్ని స్మరిస్తే దైవానుభవం కలుగదు.
నీ నామాన్నే నీవు స్మరిస్తే,
నీ నుంచి నీవు విడి పడి,
దైవానుభవం కలుగుతుంది.
ఇదే సాధన; సిద్ధి రెండూ.

* * *

అల లేకుండా సముద్రం ఉంటుందిగానీ
సముద్రం లేకుండా అల ఉండదు.

ప్రశ్నలేని సమాధానం ఉంటుందిగానీ
సమాధానం లేని ప్రశ్న ఉండదు.

సమాధానంలో నుంచే ప్రశ్న పుడుతుంది.
ప్రశ్నలోనే సమాధానం ఉంటుంది.

నేనెవడను? అనే ప్రశ్నలోనే
నేను "ఎవడను" అనే సమాధానం ఉంది.

గమనించండి....క్వచ్చన్ మార్కులోనే
ఫుల్ స్టాప్ కూడా ఉంది.

* * *

నీవెవరివో తెలుసుకోమ్మని భగవాన్ అలలకు చెప్పాడు...

నేనెవడను? అని
అల అంతర్ముఖమైతే...
తాను సముద్రం అని తెలుసుకుంటుంది.

దీనినే "నేను లేని స్థితి సర్వసమ్మతము" అన్నారు భగవాను.

* * *

"నిన్ను నీవు తెలుసుకో" అని భగవాన్ ఎందుకన్నారంటే-

నీ లోపల రెండు నేనులు ఉన్నాయి...
నీవు ఏ నేనువో కనుక్కోమని చెప్పారన్నమాట...

"అసలు నేను"

"మిథ్యా నేను"

దేవాలయం వంతెన వద్ద ఓ కుక్క ఉంది...
దానికి తెల్లటి కారు కనబడితే చాలు తరుముకుంటూ వెళుతుంది వెనకే...

కారణం- కారు బాడీ మీద పడే తన ప్రతిబింబాన్ని తాను చూసుకుని, క్రొత్తకుక్క వచ్చిందేమోనని భ్రమపడి అది మొరుగుతూ కారు వెంట పరుగెడుతుంది...

మనమూ అంతే...
దాని కంటే గొప్పవాళ్లమేమీ కాము...

"ఉన్నది ఒక్కటే...
దానికి అన్యంగా ఏమీలేదు..."
అని లక్షసార్లు చెప్పుకుని ఉంటాం.
భ్రమల వెంట పరుగెడుతూనే ఉంటాం.
సాధనలు చేస్తూనే ఉంటాం.

* * *

నేను యొక్క మూలాన్ని వెతకడమే ఏకైక మార్గం.
రెండు మూలాలు లేవు...
రెండు మార్గాలు లేవు...
అంటారు భగవాన్.

నేను యొక్క మూలాన్ని వెతికితే,
ఉన్నది ఒకే 'నేను' అనేది తెలుస్తుంది.

తనలో(ఆత్మలో) నుంచే అలలు(తలపులు) లేచి, పడుతున్నాయి అనే స్ఫురణ కలుగుతుంది.

* * *

గురువుగారు ప్రతిరోజూ ఇతరుల నుంచి ఎదుర్కొనే ప్రశ్నలు రెండు...

ఒకటి లౌకికం, రెండవది ఆధ్యాత్మికం.

1. ఆపద పోగొట్టుకోవడానికి

ఏ ప్రయత్నం చేయమంటారు?

2. ఆత్మను పొందటానికి

ఏ సాధన చేయమంటారు?

ఈ ప్రశ్నలను ఎవరో ఒకరు, ఎప్పుడో ఒకప్పుడు అడుగుతూనే ఉంటారు...

"ఇదొక కల" అనుకోమంటారు... లౌకికులకు.

"ఏ సాధనా చేయకపోవడమే గొప్ప సాధన" అంటారు...ఆధ్యాత్మికులకు.

ఆపద తొలగాలన్నా
ఆత్మను పొందాలన్నా
మన ప్రయత్నాలతో నిమిత్తం లేదంటారు...

ప్రయత్నమే ప్రధాన ఆటంకం సిద్ధికి.
అంటారు గురువుగారు.

ఏదీ...
వద్దన్నా ఆగదు.
కావాలంటే దొరకదు.

already అవన్నీ షూటింగ్ పూర్తి చేసుకుని
రిలీజ్ అయిపోయిన సినీ సన్నివేశాలు లాంటివే...అంటారు.

చూస్తూ....ఉండడం తప్ప
మార్చడం చేర్చడం కుదరదు అంటారు.

బహుశా మనం చేసే పిచ్చి ప్రయత్నాలు కూడా
already షూటింగ్ పూర్తి చేసుకున్న సన్నివేశంలో భాగమేమో...? అని నేనంటే,

కావొచ్చు...ప్రయత్నం వద్దు అని కాదు నా భావం...
నీవు పొందేదేదో లేదా పోగొట్టుకునేదేదో అవి నీ ప్రయత్న-అప్రయత్నాలతో సంబంధం లేకుండా కలుగుతాయి, తొలగుతాయి అనేదే నేను చెప్పదలచుకున్నది.

ప్రయత్నం చేయమనీ చెప్పం.
చేసేవాళ్లని ఆపమనీ చెప్పం.

* * *

సత్యాన్ని లేదా వాస్తవాన్ని కనుక్కోవడానికి చేసే శోధన నీవెప్పుడూ ఉండే నీ యొక్క సొంత సహజస్థితి నుండి నిన్ను దూరంగా తీసుకొని పోతాయి. అది నీ కృషి వల్ల సంపాదించేది కాదు, పొందేది కాదు. అందువల్లనే నేను దానికి 'అకారణం' అనే పదం వాడుతాను. అది సంభవించడానికి కారణమేదీ లేదు...అంటారు UG.

* * *

మనం చేసే ప్రయత్నం "పిచ్చుక చేసే పిచ్చిప్రయత్నం" అంటారు గురువుగారు...

ఏమిటా పిచ్చుక? ఏమిటా పిచ్చిప్రయత్నం అంటారా?

నా చిన్నవయసులో జరిగిన ఓ సంఘటన...

ఓ రోజు రాత్రి గురువుగారు ఆరుబయట నులకమంచం పై కూర్చుని సిగరెట్ కాలుస్తున్నారు.

మూడు నాలుగిళ్లు ఇవతల
మా ఇంటి ఆరుబయట నవారు మంచంపై నేను పడుకుని ఉన్నాను.

పైకి చూస్తే...కరెంట్ తీగలు...అమ్మో అవి తెగి పడితే...? ఈ ఆలోచన రాగానే, వెంటనే మంచం మీద నుండి లేచి గురువుగారి వద్దకు వెళ్లి, వారి ప్రక్కనే కూర్చున్నాను...

ఏం...? అన్నట్టు చూశారు నా వైపు...

ఒకవేళ కరెంట్ తీగలు తెగి పడితే...?
అన్న ఆలోచన కలిగి లేచేశాను...అన్నాను.

గురువుగారు నవ్వి...ఓ కథ చెప్పారు...
ఓ పిచ్చుక కాళ్లు పైకెత్తి నిద్రపోతోందట...
ఆ దారిన పోతున్న నారదుడు, ఆ పిచ్చుక విచిత్రభంగిమ చూసి, ఆగి, ప్రశ్నించాడు-

అందుకు ఆ పిచ్చుక- ఏమో...నేను నిద్రలో ఉండగా ఆకాశం విరిగి పడిపోతే నా గతేం కాను? అందుకే అది నా మీద పడకుండా నా కాళ్లను అడ్డుపెట్టాను...అందట.

నారదుడు ఫక్కున నవ్వి-
ఒకవేళ ఆకాశమే విరిగి పడితే, నీ చిన్ని కాళ్లు దాన్ని ఆపగలవా? అన్నాడట.

పిచ్చుక చేసే పిచ్చిప్రయత్నాలే మనం చేసే ప్రయత్నాలు కూడా...

ఏ సమయానికి ఏది జరగాలో అది జరిగి తీరుతుంది.
మన ప్రయత్నాలతో ఏదీ ఆగదు, ఏదీ సాగదు.
అన్నారు గురువుగారు.

నా మంచం వద్దకు తిరిగొచ్చి హాయిగా నిద్రపోయాను ఆ కరెంటు తీగల క్రింద.

* * *

ఏ సాధనా చేయవద్దు అంటే,
ఈ మనుష్యులకు ఆ సమాధానం నచ్చదు.
ఏదో ఒక సాధన చెప్పమంటారు...

ఇప్పుడు మనం రెండు సాధనలను గురించి చెప్పుకున్నాం-

ఒకటి గురువు గారిది, మరొకటి రమణుల వారిది.

1. నీ నామాన్ని నీవు స్మరించు....

2. నీ మూలాన్ని నీవు అన్వేషించు....

నిజంగా సాధన అవసరం అనుకునేవారికి...
ఇంతకంటే గొప్ప సాధనలు లేవు...

కానీ చేయరు...
చేస్తున్నట్టు నటిస్తారు...

నేను perfect...
దేవుడే నిర్దయుడు...
అన్నట్లు మాట్లాడుతారు...

అందుకే గురువుగారు అంటుంటారు-
ప్రార్థనను బట్టి ఫలితాన్ని లెక్కవేయకూడదు.
ఫలితాన్ని బట్టి ప్రార్థనను లెక్కవేయాలి...అని.

* * *

తొలి అబద్ధం -
నేను తల్లి కడుపులోంచి వచ్చాను అనుకోవడం...

గొప్ప ఊహ -
ఫలానావాడు నా తండ్రి అనుకోవడం...

అన్నారు గురువుగారు.

* * *

మన పాదాలు భూమికి అంటివున్నాయి కాబట్టి భూమికి ఆకర్షణశక్తి ఉందనటం కాదు,
మన పాదాలకు ఆకర్షణ శక్తి ఉంది కాబట్టే
భూమికి నిశ్చలంగా ఉండే శక్తి కలిగింది.

అన్నారు గురువుగారు.

* * *

బాబు: కాలమనేది ఓ తలంపు అన్నారు భగవాన్...

సద్గురు:(నవ్వుతూ) బాబే తలంపు.

* * *

టెంకాయలో నీరుంటుంది...
టెంకాయను రెండుగా విభజించి,
తలా ఓ చిప్ప తీసుకొని అందులో నీరును వెతకడం లాంటిదే ఈ శాస్త్రాన్వేషణ అనేది.

శాస్త్రాలలో, సత్సంగాలలో, భజనలలో
ఆత్మ ఉండదు.

భజనలో విభజన ఉంది.
అవిభాజ్యమైన దృష్టియే జ్ఞానం.
అటువంటి దృష్టి కేవలం గురుకృప వలనే సాధ్యం.

అన్నారు గురువుగారు.

* * *

'మౌనభాషణం' వ్యాసం చదివి విశాలాక్షి గారు ఆనందంతో తబ్బిబ్బై ఫోన్ చేశారు నాకు....

నాయనా...! బాబూ...! నా ఆయుస్సు కూడా పోసుకుని జీవించు నాయనా...! అంటూ ఆశీర్వదించారు ఈ జ్ఞానశిశువును.

ఆయుస్సు ఇవ్వడం కన్నా గొప్ప కానుక మరేదీ లేదు లోకంలో.

ఏ జన్మలో నాకు తల్లిగా ఉండిందో ఆ మహాతల్లి...

మొదట్నుంచి "జ్ఞానాంబ" ఏదో రూపంలో
నాకు దగ్గరై మెలగుతూనే ఉంది....
'అమ్మప్రేమ'ను అందిస్తూనే ఉంది...

"మాంసం" పంచుకొని పుట్టిన బంధాలు వేఱు.
"ఆత్మ"ను పంచుకోవడానికి కలిసే బంధాలు వేఱు.

ఇవి ఆధ్యాత్మిక బంధాలు...
ఇవి మోక్షమంత సుఖాన్నిస్తాయి...

వారి నామరూపాలతో నిమిత్తం లేకుండా కేవలం తత్త్వసంబంధమైన పరిచయాలు కలిగించాయి...
ఈ మాధ్యమాలు...

మనం ఉపయోగించుకోవాలేగాని,
భారతీయ సనాతన ధర్మప్రచారానికి మంచి వేదికలు ఈ మాధ్యమాలు.

* * *

171. "నేనే" కేంద్రం

గురువుగారు బోధ మొదలుపెట్టారు...

నిద్రలో లేకుండా పోయేవాడు
మెలకువలో ఉన్నట్టున్నా లేనివాడే.

ఉన్నవాడే అయితే,
మూడవస్థల్లోనూ ఉండాలి.
ఒక అవస్థలో ఉండి, మరొక అవస్థలో లేడంటే,
వాడు ఎప్పుడూ లేనివాడే అని అర్థం.

ఉన్నవాడు మూడవస్థల్లోనూ ఉంటాడు.
వాణ్ణే మనం భగవంతుడు అనేది.

కాబట్టి ఉన్నవాడికి లేనివాడి గురించీ తెలియదు.
లేనివాడికి ఉన్నవాణ్ణి గురించీ తెలియదు.

తాను భగవంతుణ్ణి తెలుసుకోవడమూ లేదు,
పొందటమూ లేదు.
అని తాను తెలుసుకోవడమే సాక్షాత్కారం.

* * *

తన లోపలున్నది అసత్యంగా
తనకు వెలుపలున్నది సత్యంగా అనిపిస్తుంది.

నిజానికి,
వెలుపలున్నదంతా అసత్యం.
లోపలున్నదంతా సత్యం.

వెలుపలున్న ఆధ్యాత్మికం కూడా లౌకికమే.
లోపలున్న లౌకికం కూడా ఆధ్యాత్మికమే.

* * *

దుఃఖం అడుగున సుఖం ఉంటుంది.

సుఖం అడుగున దుఃఖం ఉంటుంది.

పైకి దుఃఖంగా ఇతరులకు అనిపిస్తుందేగానీ

లోపల సుఖస్పర్శ ఉండనే ఉంటుంది.

పైకి తాను సుఖంగా ఉన్నట్టు ఇతరులకు కనిపిస్తుందేగానీ లోపల దుఃఖస్పర్శ ఉండనే ఉంటుంది.

సుఖస్పర్శ లేని దుఃఖం.

దుఃఖస్పర్శ లేని సుఖం

ఉండవు.

* * *

ఓ పిల్లాడు అల్లరి చిల్లరగా తిరుగుతుంటే,

తండ్రి మందలిస్తూ - శ్రీరామచంద్రుణ్ణి చూసి నేర్చుకోరా...! అన్నాడట.

"మా తండ్రి దశరధుడు లాంటివాడే అయితే,

మా గురువు వశిష్ఠుడు లాంటివాడే అయితే

నేను కూడా శ్రీరామచంద్రుణ్ణే" అన్నాడట

ఆ పిల్లవాడు.

ఇక ఆ తండ్రి ఏం మాట్లాడగలడు?

ఆ పిల్లవాని వాదనను కాదనలేం.

ఆదర్శపురుషులుగా రాముణ్ణి, కృష్ణుణ్ణి చూపిస్తారు...

రాముడి తర్వాత రాముడు రాలేదు,

కృష్ణుడి తర్వాత కృష్ణుడు రాలేదు.

ఇక రారు కూడా...

నాలుగు యుగాల్లోనూ "బాబు" లాంటివాడు బాబు ఒక్కడే ఉంటాడు.

ప్రతి ఒక్కరూ తనదైన శైలీ వ్యవహారాలను, వైవిధ్యతను కలిగి ఉంటారు...
ప్రతి ఒక్కరూ వారి వారి విధానంలో గొప్ప.
ఒకరు మరొకరిలా ఉండడం జరగదు.

అందరూ మహర్షుల్లా ఐపోతే,
లోకం ఎంత దరిద్రంగా ఉంటుందో ఊహించు...
అంటారు గురువుగారు.

వైవిధ్యతే ప్రపంచంలో సౌందర్యం.

మా బంధువు, గురువుగారి శిష్యుడు ఒకడుండేవాడు...

అతను అంటుండేవాడు-

కుమారస్వామి కుమారస్వామే...
బాబు బాబే...
భగవాన్ భగవానే...
అయ్యోరు అయ్యోరే... అని.

వినడానికి ఆ మాట సరదాగా అనిపించి,
గురువు వద్ద ప్రస్తావించాను...

అవును... అతను చెప్పింది సత్యమే...అన్నారు.

***

ఒకనికే ఉనికి" అంతే.

రెండవదానిని అంగీకరించడమే బంధం.

రెండవదానిని అంగీకరించపోవడమే మోక్షం.

ఆధ్యాత్మికం అంటే-

ఒకే ఒక మాటలో చెప్పాలంటే-

"ఏకం" వైపుకు ప్రయాణం...

ఆ ఏకం "నేనే"

"నేను"కు తప్ప

ఇంకొకటికి, ఇంకొకరికి ఉనికి లేదు.

ఇంకొకటి, ఇంకొకరి ఉనికిని అంగీకరిస్తున్నావంటే,

నీవు తెలుసుకోవలసిన దానిని ఇంకా తెలుసుకోలేదనే అర్థం.

"నేనే" కేంద్రం.

"నేనే" విశ్వకేంద్రం.

ఆ వైపుకే పరిగెడుతోంది ప్రతి గ్రహం, ప్రతి నక్షత్రం...

ఆ వైపుకే పడుతోంది నీ ప్రతి అడుగు...

నీకు తెలిసినా, తెలియకపోయినా...

"నేనే కేంద్రం" అంటూ జపించు.

"నేనే కేంద్రం" అంటూ స్మరించు.

"నేనే కేంద్రం" అంటూ ధ్యానించు.

వీలైతే గిరిశిఖరం చేరుకుని

"నేనే కేంద్రం" అంటూ అరచి గీ పెట్టు.

ఇతరులను చంపడానికి కత్తులు, కఠారులు కావాలి...

తన్ను తాను చంపుకోవడానికి చిన్న సూది చాలు...అంటారు రామకృష్ణులు.

ఇతరులకు బోధించడానికే ఇన్ని సూక్తులు...

తనను తాను ఉద్ధరించుకోవడానికి ఒక్క సూక్తి చాలు...

ఆ సూది లాంటి సూక్ష్మమైన, సారమైన సూక్తియే

ఈ "నేనే కేంద్రం" అనే సూక్తి.

"నేనే కేంద్రం" అంటూ

సదా స్మరించండి...తరించండి....

* * *

172. ఉపాసన

నిశ్చలంగా ఉన్న నీటికొలనులో

గట్టు మీదున్న చెట్టు ఆకు నుండి

మంచుబిందువొకటి జారిపడింది...

అందులో వలయాలు ఏర్పడ్డాయి...

కేంద్రం నుండి తీరానికి

తీరంనుండి కేంద్రానికి

ఆ వలయాలు ప్రయాణిస్తున్నాయి...

కేంద్రము - పరము.

తీరము - ఇహము.

కేంద్రము నుండి బయలుదేరి తీరాన్ని తాకిన వలయానికి 'జీవుడు' అని పేరు.

తీరం నుండి బయలుదేరి కేంద్రం చేరిన వలయానికి 'దేవుడు' అని పేరు.

* * *

గురుభక్తులందరూ తీరాన్ని తాకి, తిరిగి స్వస్థానమైన కేంద్రం వైపుకు తిరుగు ప్రయాణం చేసే వలయాలు...

తీరం నుండి కేంద్రానికి చేసే ప్రయాణానికే
'ఉపాసన' అని పేరు.

ఇదొక ఆనందకరమైన ప్రయాణంగా మలుచుకునే జీవనవిధానమే ఆధ్యాత్మికం.

* * *

ఉపాసన పలు విధములు-

1. ఇష్టదైవ స్మరణం
2. గిరిప్రదక్షిణం
3. సద్గ్రంథపారాయణం
4. సద్గురు సత్సంగం

మొదలైనవి....

* * *

ప్రక్క ఊళ్లో జరిగే ఉత్సవాలకు వెళ్లి
చీకటి పడేలోపు తిరిగి ఇంటికి చేరుకున్నట్లుగా

ఈ ప్రపంచమనే ఉత్సవానికి మనమందరం వచ్చాం...
తిరిగి స్వస్వరూపమైన పరమపదానికి చేరే ప్రయాణమే ఉపాసన.

* * *

ఉపాసన అంటే-
తనకు లేనిదానిని,
తాను కానిదానిని పొందటం కాదు.

తనకు ఉన్నదానినే,

తానే అయి ఉన్నదానినే

జ్ఞప్తికి తెచ్చుకోవడం...

అనగా సిద్ధిని నెమరువేసుకోవడమే ఉపాసన.

అంతేగాని సిద్ధి కొఱకు ఉపాసన కాదు.

* * *

ఎక్కణ్ణుంచి వచ్చామో తిరిగి అక్కడకు వెళ్లాలని అనిపించడమే - జ్ఞప్తి.

ఆ తిరుగుప్రయాణమే - ఉపాసన.

గమ్యం చేరటమే - సిద్ధి.

కాబట్టి జ్ఞప్తి నుండి అనుభవానికి చేసే ప్రయాణమే ఉపాసన.

* * *

సముద్రజలమే ఆవిరై మేఘమయ్యింది.

చల్లగాలి తగిలి మేఘం వానయ్యింది.

వాన- కొండల్లో కురిసి, వాగుల్లో పొంగి నది అయ్యింది.

నది సాగి సాగి సముద్రంలో కలిసిపోతుంది...

ఎక్కణ్ణుంచి బయలుదేరిందో

తిరిగి తిరిగి అక్కడకే చేరడం అనేది

ప్రకృతి నియమం.

ఈ నియమమే లేకపోతే

ప్రపంచం చైతన్యహీనమైపోతుంది.

స్వస్థితి నుండి జారి తిరిగి స్వస్థితికి చేరాలనే

జీవుని తపనే ఉపాసన అయ్యింది.

ఉపాసనే లేకపోతే
జీవితం శవసదృశం అవుతుంది.

* * *

ప్రకృతిలో ఒక "నియతి" ఉందనే విషయం అందరూ అంగీకరిస్తారు.

ఆ మహానియతికి త్రిమూర్తులతో సహా
ప్రతి ఒక్కరూ బానిసలే అంటారు గురువుగారు...

ఆ నియతిని మనం అతిక్రమించే వీలు ఉన్నదా?
లేక దానికి తల ఒగ్గి జీవించవలసిందేనా?
అనేది ఇదమిత్థంగా తేల్చలేని తాత్త్విక విషయం.

నియతిని స్వప్రయత్నంతో(సాధనతో) అతిక్రమించగలం అన్నవాళ్లు కర్మయోగులైనారు...

నియతికి తల ఒగ్గాల్సిందే(శరణాగతి) అన్నవాళ్లు
భక్తియోగులైనారు...

'ఆత్మవిచారణ' ను జ్ఞానయోగం అంటారేగానీ,
అది కూడా కర్మయోగమే.

"ఇది చేస్తే, అది దొరుకుతుంది" అన్న భావన ఉన్నవారందరూ కర్మయోగులే.

నిజానికి జ్ఞానం అనేది యోగమూ కాదు, మార్గమూ కాదు.
అదొక సిద్ధావస్థ.

కర్మయోగానికి, భక్తియోగానికి గమ్యస్థానం జ్ఞానం.
జ్ఞానం అంటే స్వస్వరూపం.

* * *

నీవు ఏ రూపాన్ని, ఏ నామాన్ని పట్టుకొని ఉన్నావు అనేదాని మీద కాదు నీ ఉపాసనాబలం ఆధారపడి ఉండేది...

ఎంత "గాఢంగా" ధ్యానిస్తున్నావు అన్నదాని పైనే ఆధారపడి ఉండేది.

షిరిడిబాబాకు ఓ "ఇటుక" ధ్యానవస్తువుగా ఉండేది.
రమణులకు ఓ "కొండ" ధ్యానవస్తువుగా ఉండేది.
రామకృష్ణులకు ఓ "విగ్రహం" ధ్యానవస్తువుగా ఉండేది.

అవన్నీ ఈరోజుటికీ ఉన్నాయి...
కానీ పొందేవాళ్లే లేరు...

కాబట్టి ఉపాసనాబలం వలన మాత్రమే వారు తరించారు.
కేవలం ధ్యానవస్తువుల వలన మాత్రమే కాదు.

కాబట్టి మనం నివసించే గదిలోనే చక్కగా గురువుగారి చిత్రపటాన్ని పెట్టుకొని ధ్యానిస్తే చాలు...తరించిపోతాం.

సకల దేవతలు కేంద్రీకృతమై ఉన్న స్థానమే
"గురువు" అంటే.

గురువు కన్నా గొప్ప ధ్యానవస్తువు ఇంకేముంటుంది లోకంలో...?

నదిని దాటడానికి పడవ ఎలా ఆలంబనో
జీవితాన్ని దాటడానికి గురువు అలాంటి ఆలంబనే.

ఓం సద్గురు - శ్రీ సద్గురు - శివ సద్గురు - జయ సద్గురు.

ఇది గురువుగారు శిష్యులందరికీ అనుగ్రహించిన సద్గురుమంత్రం.

* * *

వెతుకుతున్నాము...అంటే,

already మనకు తెలిసిన వస్తువును ఎక్కడో పెట్టి మరచిపోయామన్న మాట...

అస్సలు నీకు తెలియనివస్తువును,

దారబోని వస్తువును నీవు వెతకవు కదా...!

అలాగే ధ్యానం అనేది ఓ వెతుకులాట.

దారబోసుకున్న వస్తువు - ఆత్మ.

ఆత్మ అనేది గతంలో మనదే, మనమే.

మహామాయ చతురత వలన అజ్ఞానం ఆవహించి,

ఆత్మను మరగుపఱచి, నిజమైన ఆనందానికి మనల్ని దూరం చేసింది...

మనదే, మనమే అయిన ఆ ఆత్మవస్తువును జ్ఞప్తికి తెచ్చే ప్రక్రియే - ధ్యానం.

ధ్యానానికి అనుకూలమైనవి -

1. మిత ఆహారం.

2. మిత వ్యవహారం.

ఈ రెండూ పాటిస్తే

నీవు కళ్లు మూసినా, తెరచినా

ధ్యానం కొనసాగుతూనే ఉంటుంది...

అఖండ దీపం వెలుగుతున్నట్లు

అఖండ ధ్యానం జరగాలి...

అప్పుడే ఆ ధ్యానం వలన ప్రయోజనం.

నీవున్న చోటు శక్తి కేంద్రంగా మారుకుంటుంది.

నీ పరిధిలోకి ఎవడొచ్చినా సరే,

అకారణమైన శాంతిని పొందుతాడు...

అదే గుర్తు నీవు ధ్యానయోగివి అనడానికి.

సదా ఆత్మనిష్ఠలో ఉండడమే...

మనం మన గురువుకిచ్చే గొప్ప బహుమానం.

* * *

మనం బాహ్యంలో చేసే ఏ పారాయణమైనా

అది మనల్ని మన లో-లోపలికి తోసే విధంగా స్ఫూర్తినివ్వగలగాలి...

* * *

1.తాత్త్విక చింతన...

2.అంతర్ముఖత్వం...

అనే రెండు చక్రాల బండియే మన సద్గురు సత్సంగం.

ఒక్కసారి ఎక్కితే చాలు... గమ్యం చేర్చేవరకు ఆగదు.

* * *